

си се разкаялъ и си повърналъ чергата не-
продадена!“

— „Какъ да съмъ я повърналъ непро-
дадена?“ — попиталъ учуденъ занаятчията :
Ето паритѣ, които взехъ за нея, а ето и нѣ-
щата, които купихъ“.

— „Какъ да си продалъ чергата?“ — за-
питала още по-зачудена жената : „Когато чер-
гата ето я тука ; донесе я единъ старецъ,
комуто си я ти далъ да я донесе у дома“.

Занаятчията, като видѣлъ чергата и ка-
то му разказала жена му, какъвъ е билъ
тоя старецъ—той позналъ, че тоя сжщъ ста-
рецъ купилъ и чергата. Отъ това се разбрали,
че старецътъ, който бѣ купилъ чергата, и
старецътъ, който бѣ донелъ чергата е сами-
чѣкъ Св. Николай. Тия бѣдни хора благода-
рили Богу и на Неговъ Угедникъ за тая до-
бринна. Сега очитѣ имъ се отворили и тѣ
познали, че старецътъ, който бѣ купилъ чер-
гата и бѣ я занесалъ на жената е сжщия,
който е изписанъ на иконата. Съ сълзи тѣ
благодарили пакъ на Светителя за онова му
добро.

2 ро Единъ момъкъ осакатѣлъ и много
се мжчилъ ; той билъ тѣлесно отслабналъ до
такава степенъ, щото не е можалъ да стои
на кракати си, а пълзялъ. Въ такова поло-
жение той се мжчилъ прѣзъ цѣли шестъ мѣ-
сеци и никакви лѣкарства не сж можали да
му дадатъ и най малко облекчение. Ако и